

Русия всѣкога е давала и дава на учащата се българска младежъ.

Най-послѣ, Господарю, ние се осмѣляваме да пожелаемъ на Ваше Височество честито завръщане въ България и най-успѣшна дѣятелностъ за полза на *общото ни отечество*.

(Слѣдватъ подписитѣ).

Ето великото праздненство настана — озариха свѣтлитѣ лъчи 19-й февруарий 1880 година. Свободна България, въ лицето на Държавния Глава, участвуваше въ това паметно тържество. Тоя день бѣ день на радостъ и велика прослава; день, въ който България виждаше въплощението на спасението отъ робството ѝ. Въ това праздненство българскиятъ народъ виждаше надеждата, която разлжчваше два мира — мира на робството народно и историята на миналото и мира на тържествуващата свобода, която Царьтъ-Освободителъ ни дари. Въ историята не само руската, но и всѣка друга, нѣма примѣръ отъ едно двадесетолѣтие, изобилно съ толкозъ велики добротворни дѣла, както ония, които изброява царствуването на великия Царь-Освободителъ. Българскиятъ народъ, цѣнейки дѣянията на своя Царь-Освободителъ въ тържествения тоя день, 19 февруарий 1880 година, тачеше въ лицето на Спасителя си неговия нравственъ ликъ, озаренъ съ *Неговото* милосърдие, съ *Неговото* търпение, съ *Неговото* самоотвержение и съ *Неговото* смирение прѣдъ Бога, — това сж очертанията на нравствения ликъ на Царя-Освободителя; тѣй достойно почитанъ отъ признателнитѣ български граждани.